

Jezero navraceného meče a tajemství... želvího národa

Legendy a mýty národů světa skrývají mnohá tajemství. Někdy na první pohled vypadají jako pohádky nebo fantastické příběhy. Co se však za takovými obrazy skrývá? Možná to všechno není pouhý výmysl a fantazie.

Ve Vietnamu je známá legenda o jezeře Hoan Kiem neboli Jezeře navraceného meče. Říká se v ní, že v 15. století pomohla kouzelná želva Kim Quy Vietům v boji proti Číňanům, tentokrát dynastii Ming. Odboj vedl Le Loi, mladý a nadějný vojevůdce z provinčního rodu. Podle legendy, která překvapivě připomíná známý motiv artušovského cyklu, se Kim Quy zjevila Le Loiovi z vod Jezera navraceného meče v centru Hanoje (tehdy Thang Long) a darovala mu kouzelný meč, který jeho majiteli propůjčil božskou moc a nezranitelnost. Želva však bojovníka varovala, že až dosáhne svého cíle, bude jí muset meč vrátit, aby ho ukryla ve vodách jezera. Podle legendy na to Le Loi úspěšně zapomněl, protože želva si meč musela vyžádat zpět ještě ve chvíli, kdy se hrdina, v té době již císař, ověnčený slávou vítězství, projížděl po jezeře na loďce.

Po pět století sloužila tato legenda jako jeden z důkazů legitimacy moci a sakrálního postavení hlavního města, vždyť obří želvy v jezeře donedávna skutečně žily a dokonce se občanům ukazovaly - nejčastěji v období tajfunů, kdy byly ulice města pokryty velkou vrstvou vody.

Se stejnou želvou je obecně spojen takřka i vznik vietnamského státu, kdy opět přinesla a darovala dalšímu vládci zbraň, tentokrát kuši, která dokázala zničit všechny nepřátele země.

Na první pohled tyto legendy vypadají jako pohádka, ale možná popisují pravdu... Jaká tajemství tedy mohou skrývat vody Jezera navraceného meče a zapomenutá historie zachycená v legendách?

Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění, takže věřit, či nevěřit těmto informacím, nechť si každý rozhodne sám. Ale možná, že to, co se nám zdá jako fantazie o portálech a paralelních světech, jiných nehumanoidních civilizacích, například rozumných želvách - ve skutečnosti není až taková fantazie...

...Mlha víří nad temnou vodou. Husté křoviny stály jako hradba. Náhle poryv větru protrhl mlžný závoj a vpředu se objevil mechem porostlý ostrov. Uprostřed jeho husté zeleně se objevila půvabná, jakoby krajkami protkaná struktura pagody. Kolem ní zářila podivná duha hýřící všemi barvami. Pulzovala a probleskovala bílým světlem.

Ale teď už byla docela blízko. Ještě okamžik a všechno kolem ní se roztočilo v podivném víru, a když se ten zastavil - objevil se prolamovaný most vedoucí na ostrov. Jeho elegantní zábradlí zdobily pozlacené želví figurky.

Na druhém břehu se z mlhy vynořil nádherný chrám, či palác. Zakřivené okraje jeho střechy byly rovněž zdobeny želvími figurkami a střecha sama připomínala želví krunýř.

Vida, na stupních dlouhého a širokého schodiště se však objevila postava v dlouhém oděvu. Pomalu, opírajíc se o zakřivenou hůl, se přiblížila.

Nebyl to však člověk. Zpod malebné, ornamenty zdobené kapuce na mě zírala želví tvář. Na vrásčité, lehce nazelenalé kůži jejího krku vynikal masivní a důmyslný náhrdelník. Pronikavý pohled želvích očí provrtával naskrz. Byla to žena, a byla spíš krásná než ošklivá, dokonce i podle lidských měřítek, vždyť v jejích očích se zračila jakási laskavost a moudrost.

A tak začala mluvit, aniž by otevřela ústa, ale její myšlenky byly v mysli slyšet jako pojmy než jako slova.

„Zdravím tě, sestro,“ řekla Želva, mírně sklopila víčka a její tvář se stala podobnou tváři Buddhy.

„Tak se stalo, že želví rasa byla jednou z prvních ve vesmíru, která se stala rozumnou, a začala šířit život po planetách,“ pokračovala ve svém vyprávění.

„Stejným způsobem jsme se projevovali i v minulých manvantarách. A v této naší manvantaře jsme dali vzniknout rodům jiných ras, včetně humanoidů.“

V poslední manvantaře se objevila forma živého organismu s lidskou strukturou poté, co si velký dračí duch vzal za ženu želvu v jednom ze světů, podle pozemských měřítek jemnohmotném, nikoli fyzickém. Zrodila se těla či formy existence duchů blízké humanoidům. Tyto formy zůstaly v paměti vesmíru a projevíly se v této manvantaře již na fyzické úrovni jako rasa Lunbo.

Už se tu o nich nejednou hovořilo (viz další témata).

Lunbo měli přátelské spojení s další humanoidní rasou, Asury, kteří vznikli jako forma z medvědí a vlčí rasy. Toto přátelské spojení vybudovalo v dalekém čertogu kosmu světlou civilizaci, a odtud nesli fyzický život na planety kosmu, do systému Sluncí přišli na arše, kterou později pojmenovali Faeton. O tom všem zde již bylo také mnohokrát řečeno.

Takže pozůstatky tohoto poznání byly velmi silně zkrusleny v epochách po Velké zápalné oběti a smrti Rádža Slunce, v epochách okupace Slunečního systému temnou civilizací Anunnaki a jejich vazalů - černých magických draků a hadů.

Dokonce i později, když se na Zemi po jejím energetickém zatížení začali inkarnovat méně vyvinuté duchové (viz další témata), lidé obecně téměř všechno zapomněli. Ale v jejich paměti přesto obraz želvy stále zůstal symbolem něčeho velmi prastarého a původního. Stále si pamatovali, že to byla prvotní rasa vesmíru, v níž rozumní duchové začali kultivovat různé světy Vesmíru.

Pak se však toto poznání proměnilo v pohádku o tom, že svět stojí na Želvě nebo že prvním božstvem, které stvořilo pozemský svět, je Želva a že vše vzešlo z ní.

Všechny země a národy planety Země jsou plné těchto mýtů. Přešly také do pozdějších náboženských učen, které nepopírají ani ta abrahámovská, přijatá od Anunnaki. Právě v nich učinili ze Želvy základ vesmíru a na její hřbet postavili tři slony nebo tři velryby, kteří na sobě drží Zemi.

Ve skutečnosti nic podobného neexistuje. To je jen nejsilnější zkruslení prastarého vědění, že v základu pozemských lidských ras stála na počátku manvantary také želví rasa, stejně jako v mnoha rasách Vesmíru. Vždyť na samém počátku této manvantary vytvořily nové formy rozumného života - humanoidní formy ze smíchání různých nehumanoidních forem, ale v samotném základu toho byly želví geny. A dokonce i Asurové, kteří pocházeli z medvědí a vlčích ras, měli onen střední článek spojení s želvím rodem, neboť předkové těchto rozumných vlků a medvěďů, aby se smísili navzájem, nejprve se smísili s želvím rodem, a pak mezi sebou v jemných světech podle pozemských měřítek. A až potom se všechny tyto formy objevily v hustých světech na samém počátku manvantary, když se světy teprve rozvíjely z velké praláje.

Ještě jednou je však zřejmě třeba říci, že se jedná o historii vývoje pouze tělesných, obalových dočasných smrtelných forem, v nichž duchové přebývají během inkarnací ve fyzických světech a světech, kde existují zaměnitelné smrtelné formy či těla.

Nejedná se o evoluci vývoje samotných duchů. Samotní duchové se vyvíjejí v různých formách, projevují se nebo se inkarnují do té či oné podoby v různých světech a podmínkách existence. A pouze tímto způsobem se ubírá vývoj duchů a není vázán pouze na jedinou formu. Duch se musí vyvíjet komplexně, nikoli jednostranně. Ti duchové, kteří se magicky nebo takřkajíc s pomocí vědeckých poznatků snaží obejít zákony éteru Vesmíru a vážou se k inkarnacím pouze v jedné rase, jsou odsouzeni k zastavení vývoje a zahájení degradace. Nedokážou pochopit strukturu jiných světů,

připravují se o znalosti o nich, zahání se do kouta nevědomosti a odřezávají si cesty vývoje na univerzální úrovni. Zastavují svůj vývoj a stávají se balastem pro éter Vesmíru, protože nejsou zdraví, nemají získané zkušenosti všech světů Vesmíru, jsou takříkajíc invalidé, nemají obálky ducha vypracované v různých světech. Podle vesmírných kosmických měřítek je tomu přesně tak.

Povaha života je taková, že neustále vytváří nové formy jako kaleidoskop, přičemž velmi často odhazuje staré formy existence entit, pokud jsou podle jeho představ nějak neživotaschopné. A to se ověřuje životem samotným, samotným přirozeným výběrem, kdy v konkrétních podmínkách existence přežívají silněji přizpůsobené formy života. Příroda nezastaví vír nového tvoření, a pokud se o to někdo pokouší uměle, toho smete a nedá těmto formám vývoj, a duchové vtělení do těchto forem a ve své nevědomosti snaží se zachovat, zastavit přirozené kosmické procesy, lpící na tzv. čistotě krve, začnou propadat do antisvěta, stávají se démony.

Jednoduše nevidí, necítí velký vír Vesmíru, který uvnitř sebe neustále mění formy. Vůbec lpí na formách a přestávají se cítit jako duchové, kteří jsou ve formách dočasně. Začínají tyto formy považovat za svou podstatu navždy a ztotožňují se s nimi. Právě tato nevědomost pohání duchy, kteří se snaží zastavit vývoj a projevování forem. Zapomenutá základní životní pravda o pomíjivosti a neustálém nahrazování forem, že důležitá je podstata ducha, nikoli forma, a že podstata ducha nemá formu jako takovou, ale pouze ji dočasně nabývá - s sebou nese zatemněnost nerozvíjení této podstaty ducha. Podstata ducha se nemůže rozvíjet v buňce jedné formy, nemá tuto formu navždy, neboť to odporuje základní fyzikální vlastnosti éteru - spravedlnosti a svobodě volby. Znovu opakuji - duch se nemůže rozvíjet harmonicky a komplexně, zůstává-li stále jen v jedné formě, stává se tak jako duch invalidním.

Ale to, co říkám, možná není vůbec jasné entitám, které nevědí, že jsou duchem OBLEČENÝM do těla, prostě se považují za tělo, za formu, a tuto formu považují za nedílnou součást sebe sama. A nechtějí vidět pravdu, i když je jim ukázána, jen kvůli svému STRACHU ze změny, a ne těch neobvyklých životních pocitů, strachu přeměny. Banální hloupý strach z odtržení od formy a známého vede duchy do propasti výmluv na nespravedlnost. A pak se připojuje pýcha vyvolenosti a velikosti jen své rasy nebo národa, takže duch se ještě pevněji drží této formy a dále se nerozvíjí. To jsou programy vetřelců světů, které vyvolávají u nevyvinutých duchů, využívajíce jejich strachu a neřestí, takže tito duchové, jsouce v zatemněnosti, se dál točí v kole samsáry a žijí na farmě, krmíce vetřelce energií svých vášní.

Tam, kde někdo mluví o výlučnosti nebo vyvolenosti nějaké rasy či národa - tam promlouvá antisvět, je to program vetřelců světů k uchvácení duší. Tam, kde se říká, že v zásadě nelze míchat krev, že Vesmír prý potřebuje výhradně tyto biologické druhy - tam vládne velká lež nebo naprostá nevědomost z nepochopení kosmických zákonitostí Vesmíru, jejich nevidění v kosmickém měřítku. Vždyť pouze v kosmickém měřítku lze vidět, jak se jedna rasa mění v druhou a že neexistuje žádná rasa, která by existovala věčně. Pokud něco existuje neměnně velmi dlouho, je to kosmické

selhání, které vede k destrukci, k vlastní degeneraci u takové rasy, která se izoluje a nechce se změnit. Kromě toho, celá tato izolace obvykle vede ke karmickým důsledkům, vždyť jde proti vývoji Vesmíru. Duchové samsáry však vidí jen to, co jsou schopni vidět, a tak se dál točí v samsáře, lpíce na svém rodu a bojíce se inkarnovat do jiných.

Ale vždyť příroda sama svými proudy rozhoduje o tom, jak žít a zdali měnit podobu ras a národů, či nikoliv. Děje se tak pouze z přirozených příčin v rámci přírodního výběru a životaschopnosti vzniklého potomstva. Děje se tak v přírodě přirozenou cestou. Genetické inženýrství a umělá konstrukce těl je také cestou pádu duchů do antisvěta. Téměř všechny civilizace, uměle měnící svá těla a formy, přechází do antisvěta, nebo se jeho směrem postupně přesouvají, upadajíce duchy.

Pokud se něco nedá přirozeně zkombinovat a smíchat, tak to nejde, je to tabuizováno fyzikálními zákony éteru, a ti, kteří je porušují a vytvářejí geneticky upravené hybridy, propadají do antisvěta. V takových hybridech se vtělují entity nižších světů. Příroda sama určuje druhy, které se mohou míchat, tím, že mohou dávat potomstvo přirozeně, aniž by se uchýlily k porušování genetických kódů.

Některé formy se mohou spojovat pouze v rozlohách, které nejsou trojrozměrné a nejsou tvořeny trojrozměrnými těly, ale energeticky. Právě takto vznikli samotní humanoidi ze smíšení nehumanoidních ras. To říkám k tomu, že fyzicky jsou genetické kódy například medvědí a vlčí nekompatibilní. K jejich smíšení mohlo dojít pouze na jiné úrovni, což Atlantané ve své době nemohli pochopit. Zrovna tito všechno chtěli zopakovat, ale ve fyzických tělech. A když to nešlo, začali používat genetické inženýrství, aby kódy těl prolomili. Jediné, čeho dosáhli, bylo zrození zmutovaných monster, hojně popisovaných ve starých mýtech, ve kterých se inkarnovali démoni nižších světů. Totéž čeká i ty, kdo se do takové hybridizace pustí nyní.

A to říkám proto, že se lidstvo nikdy nezbavilo atlantské nemoci. Nemoc dvou extrémů - strachu z míšení své rasy a narušení čistoty krve a druhého extrému v podobě hybridizace zvířat a jiných tvorů pomocí genového inženýrství.

Ale vždyť světů a forem je celá řada. A duchové se mohou inkarnovat nejen v jednom světě, ale i na různých planetách a v různých lókách (viz další témata), pokud se vyvíjejí harmonicky a nesvazují karmické uzly v jednom světě natolik, že ho nemohou opustit, dokud je tam nerozváží.

Takže naše želví rasa se dostala do čertogu Země ve stejné době, kdy sem na Faetonu dorazily rasy Lunbo a Asurů. My jsme však přešli do paralelní lóky a přinesli do ni život. A v této lóce se nacházíme doposud. I když ve Vesmíru existují naši nejbližší příbuzní, kteří žijí ve vzdálené sférické galaxii a zabírají hned několik lók pro život tam. Jsme s nimi v neustálém kontaktu (viz témata: Jazyk Vesmíru; O zrození Vesmíru a stvoření duší; Technologie a duchovnost aneb v čem spočívá nebezpečí umělé inteligence).

Zde na Zemi, v naší lóce, žijí i jiné rasy, jako například Psohlavci, o nichž bylo na Zemi slyšet ve středověku, kdy se otevřelo mnoho portálů mezi lókami kvůli nárazu vetřelců světů do krystalu na Kailásu. Přesto však i tehdy bylo možné tyto portály pevně utěsnit, aby do nich vetřelci nemohli proniknout.

Pravda, došlo k určitým střetům s výsádkem vetřelců. Anunnaki se pokusili proniknout do naší lóky, načež jsme zničili všechny portály kromě jednoho, ale i ten byl vytvořen pouze jednosměrně, takže se do našeho světa nebylo možné dostat ze světa pozemského, lidského.

...V tomto jezeře odjakživa žily želvy - zvířata i v pozemském světě. Jsou to potomci želv, které jsme přivezli z naší dávné vlasti, když jsme osídlovali tuto planetu...

...Kdysi jsme se snažili ovlivnit státy na Zemi, kde žili v tělech potomci rasy Lunbo a ti, kteří zůstali v pozemské lóce z představitelů naší rasy. V dávných dobách tam od nás nějak přicházeli učitelé, aby probudili usínající duchy. Přicházeli pouze v těch epochách, kdy se tito usínající duchové inkarnovali do těl mezi většinu jednoduše nevyvinutých inkarnovaných duchů, které Anunnaki vtělovali do lidských těl pomocí svých technologií. Zároveň však učitelé nedělali žádný rozdíl, vždyť někdy se usínající duchové nikdy neprobudili, ale nadále degenerovali, zatímco tito nevyvinutí duchové se najednou začali natahovat po poznání a začali duchovně růst. A někdy předstihli ty usínající, a mnozí z nich dokonce vystoupili ze samsáry, a někteří z těch usínajících kdysi dokonce vystoupili ze samsáry, ale potom znovu upadli a točí se v ní doposud.

Jak už jsem řekla, existuje starobylý portál z našeho světa do světa pozemského. A je uzavřen pro ty, kteří se chtějí do našeho světa dostat sami. Pouze odtud je možné dostat se do pozemského světa, k návratu zpět do vaší moderní doby je třeba umět určitým způsobem dematerializovat tělo, což pro temné těžké a karmicky zatížené duchy není vůbec možné.

Toto místo se nachází v pozemském světě ve Vietnamu. Právě tam přebývají ti, kterým jsme v dávných pradávných dobách dali podobu těl. Samotný portál není v pozemském světě nijak viditelný. Brána je viditelná pouze v našem světě, v pozemském světě se promítá na jezero, které lidé nazývají Hoan Kiem. To znamená Jezero navraceného meče.

Historie tohoto místa však začala dávno před historií toho meče.

V dobách ne tak vzdálených podle kosmických měřítek (3. století př. n. l.) se do pozemského světa vypravil duch z naší lóky a inkarnoval se v této zemi. Chtěl navrátit zpět poznání a osvobodit tuto zemi od temných kmenů, které ji v té době zaplnily.

Skutečnost byla taková, že mnoho démonů a těžkých entit, které pronikly z nižších světů skrze průlom v poušti Gobi, se v té době inkarnovalo na jihu Číny a v zemi Vietů. A mnozí vládci jižních království bývalé země Mu, i země Lang, která byla zemí potomků vodních draků a želv, se v té době stali právě těmito napůl démony.

Země Vietů trpěly pod jejich despotismem..

Kdysi byla země Lang vysoce rozvinutým královstvím spolu se zemí Mu a zemí Lu, mezi nimiž se také nacházela. Lidé z Mu nazývali Lang královstvím Lang Yue. Založili ho lidé z naší lóky - lidé-želvy a vodní draci. Po zániku země Mu zatopením utrpěla i země Lang, která byla zčásti zatopena vodami oceánu. Druhou ránu zkázy jí zasadila velká epidemie v zemi Lu (viz téma: Po stopách reptiloidů... aneb tajemství země Nagů).

Přeživší však pokračovali v životě dál, stejně jako v zemi Lu, pouze vytvářejíce menší království po téměř úplném úpadku a zániku.

Takže ve třetím století př. n. l. byla země Lang podle pozemského čítání epoch zcela zapomenuta. Kmeny, které přežily, si začaly říkat Vieti, Vietové.

Tak se v jednom z malých vietnamských království inkarnoval duch z našeho světa. Tam dostal jméno Thuc Phan. V historii je však znám pod jiným jménem - An Duong Vuong, které dostal po vítězství nad těmito kmeny polodémonů - Hung Vuong. Tyto kmeny byli právě přivandrovalci z pouště Gobi, kteří přišli i do těchto jižních zemí a zaplavili zemi Vietů. Hung Vuongové jsou jižním proudem Hunnu - předků Hunů, kteří se v oněch staletích rozšířili po celé Asii.

Thuc Phan byl vůdcem lidu Au Viet a podařilo se mu porazit a dobýt sousední Van Lang, zemi založenou přivandrovalci z pouště Gobi, Hung Vuong, jak je Vietové nazývali. Pro armádu Au Viet to však byl úkol nemožný a nesplnitelný. Hung Vuongové byli divokou armádou ničitelů, kteří neustále přepadali a plenili sousední země.

Toto prakticky nemožné a neuskutečnitelné mu pomohla realizovat zbraň, která byla v pozemské lóce neznámá. Byla to kuše, na pozemské poměry magická, která vystřelovala miliony ohnivých šípů na hordy Hung Vuongů.

Tenkrát jsem byla také inkarnována, pouze v té naší želví zemi paralelní lóky Země. Lidé pozemské lóky mi říkali Kim Quy.

Thuc Phan nemohl přijít do našeho světa, ani si toho o něm moc nepamatoval, narodiv se v lidském těle. O světě želv však věděl z dávných legend, stejně jako o světě předků lidu Vietů. Věděl také o posvátném jezeře. Tehdy se nacházelo uprostřed husté džungle a po jeho březích se procházela jen divoká zvířata.

Thuc Phanovi se však podařilo prodrat se k jezeru, neboť ho vedli duchové, kteří mu v tomto vtělení pomáhali a které přijal prostřednictvím kreseb na těle - tetování.

A právě tady se mi podařilo aktivovat portál a přijít k němu na tomto malém ostrově. Mluvili jsme beze slov, mluvili jsme myšlenkami, protože to, co říkáme, mohou slyšet a pochopit ti, kterým to říkáme, i bez znalosti jazyka, a my jsme schopni slyšet a pochopit myšlenky lidí, pokud nás při takových setkáních osloví.

A tenkrát jsem mu řekla o naší zemi a o tom, že pochází odsud a že musí zničit démonické entity. K tomu jsem mu přinesla zbraň. A klíč k ní byl v podobě želvího drápu. Zbraň byla velmi velká a musela jsem ji pomocí určitých přístrojů teleportovat přímo na místo, kde byla potřebná pro boj, ne sem na jezero. Tady na

jezeře jsem mu dala pouze klíč, bez něhož nikdo a nic nemohlo tu kuši, která se možná více podobala systému salvové palby, který je znám v moderním pozemském světě, spustit. Vypadala však trochu jinak a její konstrukce byla mnohem elegantnější a dokonalejší a střely se daly vyrobit na Zemi. Recept na jejich nabíjení jsem předala Thuc Phanovi. Teprve mnohem později na základě ozvěn těchto znalostí a tohoto receptu v Číně vynalezli střelný prach, respektive jej získali z útržků záznamů mé země.

Dala jsem mu také zlatou figurku želvy, aby mě s její pomocí mohl přivolat k jezeru a požádat o pomoc, kdyby jeho lidem i jemu samotnému hrozila smrt. Potom by světlí duchové vtělení do lidí mohli vstoupit do naší lóky a shromáždit posily pro nové bitvy. Ta figurka pouze mohla otevřít portál, a to jen tehdy, pokud by byl otevřen z naší strany, kdybychom slyšeli spojení prostřednictvím zlatého želvího amuletu.

...Přišel na místo bitvy, Thuc Phan použil naši zbraň a téměř okamžitě porazil armádu divochů neozbrojených před takovou zbraní.

Poté kuši umístil v hlavním městě svého státu, které nazval Au Lac. A klíč od ní v podobě želvího drápu si ponechal jako talisman moci své země.

Vybudoval prosperující stát, do kterého se sousedé nemohli vměšovat. A začal v něm šířit vědomosti o naší zemi z naší lóky tak, aby to lidé dokázali pochopit.

Měl dceru, která se jmenovala My Chau. Snažila se vnímat otcovo poznání, ale nedokázala se smířit s tím, že státní je důležitější než osobní, že ani láska by neměla zasahovat do toho, co se děje éterem Vesmíru mezi státy a zeměmi, co rozhoduje o osudu národů a zemí. Věřila, že láska by měla být nad tím vším, a velmi čekala na svou lásku.

Mezitím poražený kmen Hungů ustoupil do čínských zemí a stal se poddaným jednoho z čínských království. Postupně si získali důvěru panovníka a předložil mu lstivý plán, jak zemi Au Lac porazit.

Vládce toho království poslal svého syna do země Au Lac, doslechnuv se o romantické povaze My Chau, která čekala na ženicha a snila o rodinném životě. A tak se stalo, že se do sebe mladí zamilovali. Zdálo by se, že co jiného je potřeba. Stačí jen sblížení rodin. A Thuc Phan, který se nyní jmenoval An Duong Vuong, se nebránil dát svou dceru za ženu čínskému princí, aby na severu svých zemí uzavřel věčný mír a dohodl se na úplném zklidnění Hung Vuongů.

A tak se stalo. Mladí byli velmi šťastní a zcela se ponořili do své lásky.

To však nebyl důvod, proč čínský vládce plánoval svatbu svého syna Zhongshi.

Doufal, že tímto sňatkem převezme vládu nad Au Lacem a prostřednictvím svého syna bude mít na An Duongem co nejsilnější vliv. Chtěl, aby se jeho syn nakonec stal vládcem Au Lacu, a dokonce doufal, že uspíší smrt otce své milované.

Syn neviděl a ani si nevšiml otcovy proradnosti a nadále mu ve všem důvěřoval. Naprostá naivita a odtrženost mladého páru od zájmů státu vedla k tragédii. Žili ve svých vlastních oblacích, vidouce svět v rozkvetlých zahradách.

A dokonce ani skutečnost, že otec jednou požádal svého syna Zhongshiho, aby mu ukázal podivný želví dráp, který byl klíčem k naší zbrani darované An Duongovi, Zhongshiho nezarazilo. A nejen jeho. Bezstarostná My Chau ho přinesla svému manželovi, vědouc, že ho ukáže svému otci. Ale vždyť jeho otec byl kdysi nepřitelem země Au Lac. Ale ani to nevzbudilo žádné úvahy v hlavách lehkomyšlného páru. Věřili v zářivý a čistý svět a v lásku, která jako by sama o sobě měla zničit všechnu špínu a intriky ve světě i v jejich zemích. Svatě v to věřili. Že svou láskou změní svět kolem sebe a na světě už nebudou více žádné války, války mezi jejich zeměmi.

Jakmile Zhongshiho otec vzal do rukou klíč od kuše, okamžitě vydal rozkaz k válce proti království Au Lac navzdory svému příbuzenství a přikázal svému slabošskému synovi, aby byl po jeho boku. Slíbil mu, že mu po porážce tchána nechá jeho ženu My Chau.

An Duong své dceři důvěřoval. Nikdy si nemyslel, že udělá to, co udělala. Byl však zaskočen. Ačkoli byl na střety s tchánem připraven, znaje jeho zrádnou povahu, a vždy si dával pozor na jeho zájmy. Tady však nechápal, proč si ten otevřeně přivedl vojsko. Vždyť ta zbraň zajišťovala zemi bezpečí. Dočista rozzuřený, An Duong se rozhodl dát svému spřízněnému sousedovi opět za vyučenou, ale nestalo se tak. Klíč od kuše nebyl nikde k nalezení. A vyděšená My Chau svému otci nic neřekla. Stále nemohla uvěřit manželově proradnosti.

Bohužel, čínská armáda vtrhla do hlavního města a vyplenila ho, pobivše téměř celou armádu Vietů. Otec Zhongshiho způsobil strašlivý masakr, při kterém byli zabiti i An Duongova stráž a osobní strážci. An Duong popadl to, co mu bylo nejdražší - svou dceru a zlatý želví amulet. Stále měl naději vrátit se a pomstít a osvobodit svůj lid, obrátiv se k nám.

A tak se jim podařilo dostat se k jezeru, maskující se v šatech rolníků.

A tehdy An Duong vytáhl želví amulet a začal mačkat její smaragdové oči.

Nad jezerem se snesla nazelenalá mlha a nepřátelé nemohli uprchlíky dále sledovat. Ale můstek z našeho světa se neobjevil a nemožnil cestu na ostrov, i když jsem slyšela volání. A vtom jsem si uvědomila, že My Chau nemůže projít do našeho světa. Zradila, neřekla otci o klíči od kuše. Ale přesto jsem otevřela portál a projevila se v tom světě. Řekla jsem An Duongovi, že může projít jenom on, ale My Chau nikoliv. Neřekla jsem proč, jen jsem se jí dlouze zadívala do očí. Všechno pochopila a byla zděšená, uvědomíc si, co způsobil... Teprve teď spatřila realitu a z očí se jí, jak my říkáme, kutálely okvětní lístky jasmínu.

„Nemůžu jít dovnitř,“ zakřičela na otce, „protože to já jsem dala Zhongshiovi zlatý dráp, kterým jsi spouštěl kuši. Ale tady zůstat nemůžu, nemám kam jít. Zhongshi mě zradil a zůstal věrný svému otci, jeho vojáci už jsou tady a nevidí nás pouze proto, že je portál otevřený. Zabij mě, otče, nemám jinou cestu,“ blábolila My Chau skrze slzy. Našla však sílu přijmout tuto cestu. An Duong zbledl a jeho kůže náhle nabrala zemitou barvu. Tohle od dcery, kterou miloval víc než život, nečekal. Ale kromě vlastních rodinných problémů a tragédií měl ještě smysl pro povinnost. Věděl, že i

když nedokáže zachránit svou zemi, neměl by nechat kuši na tomto světě, kterou už začali vykuchávat nepřátelé, pátrající po tajemstvích jejího zařízení. Ale jedině tak, že projde portálem, a pouze odtud a jedině on sám je schopen ji přenést do našeho světa. Věděl to, řekla jsem mu to tenkrát, když jsem mu tu zbraň dávala.

Nemohl tu nechat ani svou dceru napospas nepřátelům. Věděl, že všichni jsme duchové a že naše těla jsou jen oděv. A toto poznání mu zabránilo ztratit rozum a stát se slabým. Neměl jinou možnost, probodl svou dceru. A právě v tom okamžiku se objevil onen most na ostrov a portál zazářil duhovým světlem.

A jeho dcera díky tomu, že si uvědomila a přijala následky, byla schopna ještě se zbavit těžkého břemene svého života a už jako lehký duch odletěla do světů, které se jí otevřely.

An Duongovi se podařilo teleportovat kuši téměř zničenou divochy už z našeho světa. Víc udělat nemohl, vlny éteru Jsoucího roztočily spirálu dějin ne podle přání lidí, ale tak, jak to vychází ze souhrnu jejich činů.

Čínští vojáci byli těžce vyděšeni zmizením kuše přímo z jejich rukou. Zhongshi stále neztrácel naději, že najde svou ženu, a jakmile se zelená mlha rozplynula, dorazil k jezeru. Ale zlatý dráp v jeho rukou, který přece jen ukradl otci, aby ho vrátil, mu popálil ruku a zmizel před očima.

V zoufalství dlouho bloudil po mlhavém břehu jezera, až konečně narazil na tělo své ženy. Tehdy přísahal, že se otci za to, co se stalo, pomstí. Z očí mu spadly okvětní lístky sebeklamu a zatemnění a on spatřil realitu toho, kým jeho otec byl.

Vytrhl An Duongovu čepel z hrudi My Chau a vydal se zpět se svými oddíly. Když vstoupil do města, vyvolal vzpouru, vtrhl do paláce a stejnou čepelí probodl svého otce. Poté se konal honosný pohřeb My Chau, a Zhongshi se stal vládcem Vietů, Hunů a Číňanů v království svého otce. Sjednotil království, ale na památku své ženy se už nikdy neoženil. Jeho vláda nebyla dlouhá, ze stesku po manželce a z hrozné pravdy o proradnosti svého otce, kterému tolik důvěřoval, Zhongshi onemocněl a velmi brzy zemřel.

Tak tenkrát skončila pozemská pouť tohoto ducha. A země se opět ponořila do vzájemných válek a kmenových sporů. Zhongshi neměl dost síly na to, aby pokračoval v An Duongově díle a zachránil zemi, ačkoli se o to zpočátku i pokoušel. Jeho tělesná touha po manželce a neschopnost smířit se s tím, že otec zničil celý jeho svět, se však ukázaly být silnější.

Duchem odešel do země duhových vln (astrálu) a slíbil, že se jednoho dne vrátí a učiní zemi Vietů silnou a mocnou.

Od té doby uplynulo mnoho let a staletí, a proběhly další jeho inkarnace na Zemi, než se duchovi podařilo znovu vrátit do země Vietů.

...V těch letech země Vietů trpěly pod tíhou nájedníků z čínské dynastie Ming. Duch Zhongshiho nepřišel do těla žádného krále, ale narodil se do rodiny válečníka jako nejmladší ze tří synů. Ve svém novém těle se jmenoval Le Loi.

Dětství Le Loi prožil v pohraničí mezi Čínou a Dai Vietem, jak se tehdy Vietnam nazýval. Nekonečné sváry a klanové boje v Dai Vietu vedly k jeho dobytí Číňany.

Když Le Loi vyrostl a zesílil, rozhodl se vzbouřit proti říši Ming, vždyť nespokojenost již velmi silně narostla, a stačilo jen zakřičet a ten, kdo to povede.

Jednoho dne se u tohoto jezera zastavili muži Le Loiových povstaleckých jednotek. A tenkrát jsem znovu otevřela portál, a zdejší břehy zahalila zelená mlha. Ale Le Loi stále nešel k vodě a jen jeden z rybářů dál bezstarostně nahazoval sítě. Tehdy jsem v jeho sítích zhmotnila prastarý meč našeho světa a mé želví země. Tento meč byl na pohled obyčejný, ale pokud byl použit k boji za správnou věc, dokázal se sám zaměřit na protivníka, zasáhnout ho, řídit boj. Mohl také vystřelit paprsek plazmového ohně a stát se mnohem delším, aby dosáhl protivníka.

Rybář byl tímto nálezem velmi překvapen a zavolal vojáky. Navzdory husté mlze přišli ke břehu a Le Loi byl mezi nimi.

Jakmile meč zvedl, na čepeli se objevil dvouslovný nápis ‚Huan Thien‘, což znamená ‚vůle nebes‘. Le Loi všechno pochopil, a v hloubi jeho vědomí se vybavila dávná touha osvobodit zemi Vietů a učinit ji silnou zemí. Když se mu vybavily podivné vzpomínky, přišla jsem a projevila se v duhovém portálu. Musela jsem Le Loiovi říct, že nastal čas splnit to, co kdysi přísahal. Upozornila jsem ho však, že pokud se chce setkat se svou láskou, musí zůstat panicem do setkání s tou, jež bude označena znamením.

Byl ještě velmi mladý a ještě se nestačil setkat s žádnou dívkou. Od té doby ho duchové naší země vedli a ve všem mu napomáhali. Díky meči, který mu předala naše civilizace, získal úžasnou sílu a štěstí ho provázelo v bitvách.

Po deseti letech války získala země nezávislost a Čína ji uznala za suverénní. Le Loi nastoupil na trůn a byl prohlášen císařem.

Tímto způsobem, s pomocí zázračného meče byla země osvobozena od nájezdníků dynastie Ming.

Sláva a moc však rychle zamotají hlavu. A za patami mu chodily dívky ze šlechtických rodů a jejich otcové, připraveni oženit nového císaře kvůli vlastním výhodám. A Le Loi zapomněl na slib, rozhodl se oženit, a dokonce ne jednou... Udělal to, co bylo v té době v té zemi obvyklé, a zapomněl na vysněnou lásku. A ona se s ním nesešla, ale zasvětila svůj život Buddhovi, stavše se jogínkou daleko od politického života.

Le Loi začal postupně zapomínat, a zapomínat na sebe i na to, o čem v mládí snil, a ponořil se do hodů marnivosti a přepychu. Jednoho dne se rozhodl oslavit další výročí svých vítězství na tomto jezeře i přivedl sem zástupy dvořanů a početné služebnictvo, své ženy a děti.

A tenkrát jsem uprostřed tohoto veselí znovu otevřela portál a všech se zmocnila nevídaná hrůza. Všechny totiž zahalila hustá zelená mlha. Vydala jsem se na loďce z našeho světa k Le Loiovi a požadovala vrácení meče. Vždyť udělal vše, co měl, a dál už šly jeho nové volby životní cesty.

Le Loi se zalekl nevidané síly neviditelného světa a třesoucí se rukou odevzdal meč. Odplula jsem, zanechajíc ho na břehu samotného se svým osudem a svými volbami. Více jsem ho neviděla. Nedodržel sliby, které si dal, a jeho duch odplul v soukolí samsáry na vlnách řeky rozkoší a utrpení.

Jeho následník, syn Le Thanh Tong, se ukázal jako hrozný marnotratník, ale právě on se stal vládcem Dai Viet po něm. Ve skutečnosti ještě za Le Loiova života začala spiknutí a intriky, a dvořané se začali zabíjet navzájem. Le Loi to již nemohl kontrolovat, onemocněl a brzy zemřel.

Nikdy nevychoval své děti podle zásad, kterým v mládí věřil. Jeho syna vychoval luxus a nasycenost. A všude kolem něj vládli dvořané, kteří se neustále mezi sebou zabíjeli. A nakonec i jeho otrávil manžel další z jeho milenek.

Období zmatků trvalo ještě dlouho, dokud se k moci nedostal Le Loiův vnuk. To byl opět pokus obnovit království a obnovit v něm pořádek, vždyť císař Le Thanh Tong, vnuk Le Loie, byl An Duong, který znovu přišel do tohoto světa. Stal se jedním z osvícených císařů své doby a nakonec dovedl zemi do éry prosperity, i když jen na dobu své inkarnace.

Takové jsou propletené příběhy inkarnací. Které vykonávají různí duchové, činíce své životní volby a vytvářejíce dějiny zemí a příběhy svých životů. A vlny éteru Vesmíru jim dávají to, co si zasloužili, a vracejí, co kdysi udělali. Každý sám činí svou volbu a dostává za ni od vln éteru Jsoucího odpověď... Třebaže ne hned, ale později, v příští inkarnaci, nebo i po desítkách inkarnací, ale vlny Jsoucího každému vrátí vše, co kdysi a kdesi vytvořil a jak a kdy se zachoval.

Chtěla jsem vyprávět tento příběh, jehož jsem byla svědkem. Příběh o pádu a zvednutí se z děr a novém pádu... Příběh o tom, jak duchové, kteří už téměř dokončili

běh v kole samsáry, do něj znovu spadnou, i jak opět mohou prozřít po těžkých chybách způsobených zatemněním a sebeklamem. A po stržení mlhy sebeklamu projevit sílu mysli a dostat se ven, i za cenu života nebo vzdání se toho nejdražšího, co v něm je.“ Kim Quy dovyprávěla, a nad jezerem už houstla zelená mlha, postupně zakrývající krásné počasí i prolamovaný most a figurky zlatých želv.

...Temné vody jezera jsou opět klidné a víří nad nimi mlha. Husté křoviny se tyčí jako hradba. Jezero si dál střeží svá tajemství...

Zapsala Valeria Kolcova 05.08.24